

Jaroslava Hofmanová

Dušičková kletba

 KNIHY.CZ

OBSAH

Dušíčková kletba.....	5
Vůně rybízu.....	7
Ztracená kamarádka	9
Bledý kominík.....	11
Srdcová karikatura	13
Kluk nebo holčička?	15
Kouzelný hrnek.....	17
Začarované místo	19
Neviditelný zloděj.....	21
Nezvaný Anděl.....	23
Plyšový pes	25
Smuteční průvod.....	27
Správce horské chaty	29
Kuchařka ze záhrobí	31
Tajemná mýtina a stříbrný nožik	33
Tajemství starého lustru.....	35
Terezčín míč.....	38
Uvězněná na hřbitově	40
Vánoční jmelí.....	42

Vím, že měl rád.....	44
Zákeřný nůž	46
Vlnící se podlaha.....	48
Korále štěstí	50
Mrtvá babička	52
Trpaslíci nosí štěstí	54
Další e-knihy autorky.....	57

Jaroslava Hofmanová

Dušičková kletba

1. vydání

vydáno v srpnu 2021 jako 114. publikace

vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-226-5 (epub)

ISBN 978-80-7570-227-2 (mobi)

ISBN 978-80-7570-228-9 (pdf)

DUŠIČKOVÁ KLETBA

V jednom kuse se mi z hrobu rodičů na místním hřbitově ztrácely věci, a já pomalu propadala zoufalství. V den památky zesnulých jsem opět našla náhrobní desku prázdnou.

„Zase nám někdo ukradl z hrobu okrasnou mísu, co jsem tam dala minulý týden,“ svěřila jsem se sousedovi Malému, kterého jsem potkala na hřbitově. Měl hrob přímo naproti nám. „Vážně?“ Podivil se. „To je zvláštní, mě se ještě nikdy nic neztratilo.“ „Mě každou chvíli,“ poznamenala jsem mrzutě. „Kdyby sem aspoň nainstalovala město kamery, možná by toho zloděje chytili. Vloni na vánoce se mi ztratil hned druhý den levandulový věnec, co jsem s dcerou vytvořila, na Velikonoce keramická mísa s kraslicemi, v létě modrá skleněná váza s růžemi. Začínám být zoufalá.“ Soused pokrčil rameny. „Děvče zlatý, v tom vám asi neporadím.“ Doma jsem se celá našťavaná svěřila dceři Johance. „Já fakt nevím, co mám dělat. Stěžovala jsem si na městské policii i hrobníkovi. Všichni slíbili, že se na to kouknou, ale nestalo se nic,“ vztekala jsem se. „Přece nemůže takhle někdo beztrestně krást!“ Johanka si mě změřila pátravým pohledem, jako by ji něco napadalo. „Mami, slyšela jsi někdy o tom, že Svátek dušiček, který je právě dnes, má velkou moc? Duše zemřelých ví, že na ně vzpomínáme a pokouší se s námi spojit. Já bych udělala to, že toho zloděje prokleju, jako ve středověku. Jak sáhne na nás hrob, aby mu ruka upadla. A ty duše k tomu pomohou,“ zasmála se a já v podstatě taky. Ta moje holka má nápady! Už od útlého dětství jí zajímá tajemno i nadpřirozeno a ráda s tím experimentuje. Vykládá sny, karty, vyvolává duchy a dokonce s nimi občas hovoří. Ale ať si čaruje, když chce!

A tak Johanka nad červenou zapálenou svící zloděje proklela a požádala mrtvé duše o pomoc. Když jsem šla o vánocích na hřbitov a nesla na hrob ozdobené smrkové větvičky, potkala jsem hrobníka Hovorku. Stal u hrobu našeho souseda Malého a vypadal poměrně

zamyšleně. „Copak? Zeptala jsem se jen tak ze zdvořilosti. „Něco se vám stalo?“ „Ale,“ mávnul rukou. „Představte si, že váš souseď Malý přišel o ruku. Řezal dříví na zátop na cirkulárce, smeklo se mu to a hotovo. Chudák. Kdo teď bude obhospodařovat jeho hroby?“ „Jaké hroby?“ podivila jsem se. „On jich má víc než tenhle?“ „Ano, na trojce má ještě hrob rodičů a prarodičů. Tohle je hrob jeho ženy.“ Pokývnul smutně hlavou a rozloučil se. Když odešel, přepadla mě lítost. Rozdělila jsem nazdobené větvičky a vydala se na trojku. Když jsem tam došla a vypátrala hrob rodičů pana Malého, čekalo mě poměrně nepříjemné překvapení! Na mramorovém náhrobku ležela většina věcí, ukradených z našeho hrobu! Byla jsem v šoku a hned jsem si vzpomněla na Johančinu dušičkovou kletbu, měla s tím nějakou souvislost? Ona tvrdí, že ano, a já k tomu vcelku přikláním. Tohle přece náhoda být nemůže!

VŮNĚ RYBÍZU

Potkalo mě to velké štěstí, že jsem ještě ve svých padesáti letech měla svoji milovanou babičku. Už pár let žila u mě.

Ted jí bylo jeden a devadesát let. Přežila o třicet let svojí dceru Marii (moji maminku), špatně chodila, skoro neviděla, ale stále chtěla být užitečná, pořád mi chtěla s něčím pomáhat. „Jsem jediná, kdo ti může pomoci,“ říkala vážně. „Děti nemáš, manžel tě opustil, máma s tátou ti umřeli. Máš už jenom mě. Je moje povinnost ti pomáhat. Co potřebuješ?“ Ptala se každé ráno. Potutelně jsem se usmívala. S čím by mi asi tak babička mohla pomoci?

Žily jsme samy dvě v rodinném domečku s malou zahrádkou a práce zde bylo dost, ale babička byla bezmocná, skoro nic neviděla, nikam nedošla, v létě jsem ji vyvážela ven na zahradu na kolečkovém křesle. Babi tam seděla pod ořechem se starým kašmírovým šátkem na hlavě, aby ji nenafoukalo do uší, poslouchala, jak cvrlikají ptáci, občas si tiše zpívala. „Budeš trhat letos červený rybíz? Neozobali ti ho kosi? Máš nějaký na marmeládku? Víš, že ji miluju.“ Ptala se vždy na konci prázdnin a já pokyvovala vesele hlavou. „Jasně, babi, neboj se, je ho dost. I na tu tvoji marmeládu vyjde.“ „Tak se těším,“ odpovídala živě babička a vždy jako by mávnutím proutku omládnula. „Já miluju vůni rybízu,“ zasníla se. „Za mlada jsem měla na zahradě dvacet keřů rybízu! To bylo marmelád, šťávy a vína. Pamatuješ si?“ Jak by ne, pamatovala jsem si to velmi barevně.

Každé velké prázdniny, které jsem trávila u babičky, jsem jí rybíz pomáhala odstřopkovávat. Jeho libá vůně linoucí se z kuchyně, se nedá nikdy zapomenout! Babi se nostalgicky pousmála. „Dřív si s ním pomáhala ty mě a teď zase já tobě, já ti ho Janičko, zase odstřopkuju!“ A tak jsem vždy bedýnku rybízu z těch třech keřů dala babičce k rukám, ona vesele pracovala a byla šťastná, že je užitečná. Pak babička jedné

noci ve spánku tiše zemřela. Bylo to smutné, ale smířila jsem se s tím, vždyť babička už měla pěkný věk a prožila hezký, dlouhý život. Uplynulo půl roku, já jsem opět trhala na zahradě červený rybíz a vzpomínala na babičku. Kdo mi ho tentokrát odstopkuje? Měla jsem ten den dost práce, nechtělo se mi už dál s rybízem patlat, tak jsem košík nechala v chodbičce, že to dodělám druhý den.

Jenže ráno jsem se nestačila divit, rybíz byl bez stopek! Přišlo mi to absurdní. Chodba byla zamčená, zvenku se tam nemohl nikdo dostat! A navíc, kdo by se namáhal toto udělat? Snad jedině babička...Ta mi s tímhle vždycky pomáhala. Zní to nevěrohodně, ale od té doby se mi to stává pravidelně. Každý konec léta, kdy otrhám červený rybíz, mi ho do rána nějaká dobrá duše odstopkuje a tak jsem si stoprocentně jistá, že je to moje babička!